

to slučaj kod *techne*, iz prostog razloga što aplikacija ovih pravila nije prosta reprodukcija znanja, već produkcija novog razumevanja - ako se razumeva uvek se razumeva drugačije. Isti princip važi kako za interpretacijski odnos kao i za društveni: osnovna pravila “etičkog” odnosa moraju biti prihvaćena tako da do razumevanja uopšte može i doći.

Aristotelovo uspostavljanje praktičke filozofije je za Gadamera jedini naučno-teorijski model na kome naučne discipline koje su zasnovane na razumevanju mogu biti razvijene. Hermeneutička refleksija uslova razumevanja može na najbolji način biti artikulisana kroz refleksiju koja niti počinje od nulte tačke niti završava u beskonačnosti. Praktička filozofija podrazumeva da smo već uveliko formirani normativnim predstavama, što je paralelno sa Gadamerovim stavom o predrasudnosti svakog razumevanja, odnosno o pripadnosti interpretatora interpretiranom – ne postoje apstraktne norme koje bi imale pretenziju naučne važnosti: “Onaj ko hoće nešto da razume, uvek sa sobom donosi već nešto što ga unapred povezuje sa tim što želi da razume, dakle neku noseću saglasnost”.

Aristotelova praktička filozofija kao nauka koja polazi od sadržinskih postavki, kako je shvata Gadamer, mogla bi da zanemeri ono prethodeće, *a priori* koji bi dao važenje *phronesis*, i koji kao takav nije proizvod empirijskog poopštavanja. Na taj način ono ‘što jest’ ne bi moglo da bude predmet filozofskog mišljenja. U tom smislu bi se zanemarila transcendentalna refleksija koju su sledili Huserl i Hajdeger *Bitka i vremena*. Gadamer na ovaj problem odgovara sledećim: “Koliko god da je ovo ispravno nasuprot empirističko-induktivističkoj teoriji, meni je izgledalo i izgleda mi kako se ne shvata da takva refleksija sopstveno utemeljenje i ograničenje prima iz životne prakse iz koje se svaki put i uzdiže. Taj uvid se mora odreći refleksije koja se u idealističkom stupnjevanju uspinje do ‘duha’.” Ova Gadamerova tvrdnja bi upravo mogla biti